

Prin timp...
în doi

**Editura Sfera
Bârlad - 2017**

Cuprins

1. Prefață.....	5
2. Dacă aş putea, aş ține apusul în palmă, până a doua zi.....	9
3. Despre Oameni cu O mare.....	15
4. Învățăm câte ceva de la fiecare	19
5. Te aștept la mine în suflet!.....	23
6. Eu nu am titlu!.....	27
7. Prietenie din copilărie.....	33
8. Mă întorc la mine!.....	39
9. Prin timp... în doi	45
10. Vezi, acum? Nu mai strălucesc!.....	51
11. Un sfert de secundă	57
12. Ia și visurile mele!.....	63
13. Hei! Te caută fluturi!	67
14. Aș vrea să mă trezesc, acolo unde ești tu.....	71
15. Ultimul început	75
16. Nu vreau să fiu o clipă! Clipele trec, cât ai clipi!.....	81
17. Cât timp îți ia să crezi în oameni?	87
18. Asumă-ți riscul de a fi bun!.....	93
19. Ai grijă de tine!.....	97
20. Nu ești oricare om!	101

21. Oamenii nu sunt așa cum îi vezi, ci așa cum îi simți!.....	105
22. Te întorci de unde ai plecat... Ori tu, ori amintirea!	109
23. Ai întâlnit oameni.....	115
24. Altfel!.....	121
25. Copil de Univers.....	127
26. Teama: curajul care gândește.....	133
27. Ai plecat cu tot cu mine!.....	139
28. Jumătate.....	145
29. Alege rațional! Cu sufletul!	149
30. Două inimi... un singur suflet	155
31. Iubirea nu este un joc!.....	159
32. Când credem că asta a fost tot... ..	165
33. De unde știi că o iubești?	171
34. Puternic, cu sensibilitate	177
35. Iar dacă te-a trădat.....	181
36. Dezamăgit?.....	187
37. Încă un anotimp.....	191
38. În librării și în biblioteci, stau înghesuite toate amintirile lumii	195
39. Timpul nu mai are timp!.....	201
40. Iubirea este ea însăși o sărbătoare.....	207
41. O să îmi rup o rază din inimă, și o să mi-o prind în păr!	211
42. Toamnă-mi iubirea, ce vara o duce cu ea!.....	215
43. Sfârșit de Decembrie	219
44. Atât avem! Acum... Și o singură viață!.....	225
45. Spune-mi că știi!.....	229
46. De profesie, Om!.....	233

*Dacă aş putea,
aş ține apusul în
palmă, până a
doua zi...*

Diminețile se grăbesc.... Apoi, despart oameni.

În drumul lui spre școală, un băiețel țopăie vesel, cu albastrul cerului în priviri. O îndeamnă pe mama lui să îl imite, iar aceasta îl ascultă. Nu, nu îi pasă că ar putea să pară ușor ridicolă în mințile celorlalți. Ea oricum nu ar putea fi altfel decât așa cum se vede în sclipirea ochișorilor senini. De nu, poate că lumea lui, s-ar prăbuși prostește...

În jur, toate mașinile se grăbesc undeva. Apoi se opresc, hipnotizate, la semafoare. În lumea lui, există reguli. Multe... Unele sunt absurde. Dar fără unele dintre ele, poate că oamenii ar crea haos. Există drumuri cu mult verde, dar și căi, unde roșul, pur și simplu te poate arde.

Într-un orașel de la malul mării, un bătrân își deschide ca de obicei, cafeneaua... mereu înaintea celorlalți. Se oprește în ușă preț de câteva clipe și privește departe, deasupra strălucirii apei, acolo unde ea se alintă cu cerul. Este o priveliște pe care nu o împarte cu nimeni. Departe îi amintește întotdeauna de cineva. Cineva care strălucea precum marea.... doar la suprafață.

La picioarele unui munte, într-o micuță caba-

nă din lemn rotund, s-a stins focul în șemineul care, o noapte întreagă, desenase cu umbre, complicate siluete.

Într-un colț de lume, un individ, nu tocmai în toate mințile, pune un preț cu trei zerouri în dreptul unei genți de marcă. Într-un alt colț de lume, altcineva, la fel, nu în toate mințile, cumpără o astfel de geantă... În condițiile în care, peste tot în lume, există oameni flămânzi, ori fără adăpost, ori fără a avea lângă ei, alți oameni.

Unii nu reușesc să se trezească dimineața. Au avut o noapte grea... ori poate, doar și-au pus dorințe pe cât mai multe stele. Dar unii, nu vor să se trezească, pur și simplu.

Tot după o noapte grea, alții de-abia acum ajung în așternuturi. Doar că ei nu mai sunt de mult oameni. Ei sunt eroi!

Un el și o ea, fiecare cu gândul în lumea lui, se intersectează grăbiți, alunecând unul pe lângă celălalt. Se întreabă și își răspund în același timp, cu un zâmbet. Apoi se privesc lung, îndepărtându-se. Se cunosc de demult... Chiar dacă se văd pentru prima oară.

Direcții diferite, destinații diferite, oportunități, scopuri, idei... dar toate în același ritm de timp alert, sub presiune.

Puțini mai sunt cei care își creează propriile reguli, care au ritmul lor în viață, în lume, prin timp... O mamă cu un copil, un bătrân cu o cafea, ceva care se trezește când vrea, dimineața.

Nu mai știm când trece ziua, ori pentru cine ne

pierdem în toate. Și încercăm să furăm, când putem, câte puțin din timp, câte puțin din ceilalți, câte puțin din noi... pentru a ne crea amintiri.

Uităm prezentul. Alergăm o zi întreagă, împrăștiați, pe o planetă... Dar seara, câteva clipe, alegem să ne îngheșuim toți în fața unei ferestre larg deschise, către lumea de departe. Toți, de peste tot... Miliarde! Eu acolo citesc poveștile celor dragi, fără să respir. Acolo, când dorul doare, mi-i privesc pe ai mei, fără să clilesc.

Acolo aflu că el și ea, la apus, s-au regăsit. Că orice îi apropie... cu greu, ceva îi mai desparte.

Poate dacă nu aș trece pe acolo, nu aș ști că eroii ce au salvat atâtea vieți, uneori nu și le pot salva pe ale lor, și că au și ei nevoie de ceilalți... De noi... De tine.

Nu aș vedea vulcanii cum se pregătesc să îmi cutremure visul, iubirea, viața.

Nu aș vedea, cum cei cu foarte mulți bani, uneori se simt singuri ori nu sunt fericiți. Iar dacă s-ar face destulă liniște în lume, s-ar auzi refrene din lacrimile ce ating prețioase pardoseli de marmură. Nu aș ști că ei își asumă responsabilitatea condiției lor, și că de cele mai multe ori, sunt primii care demarează acțiuni de caritate.

Dacă nu aș fi acolo, nu aș ști că muntele când îmi duce dorul, doar se ridică pe vârfuri și mă cheamă.

Nu aș ști că marea poate fi la fel de frumoasă și în adâncuri... Trebuie doar să îți faci timp și curaj să o explorezi. Nu aș înțelege că, dacă ea și-ar plânge

durerea, i-ar inunda pe toți... Și că uneori, este tristă, dar nu varsă niciodată lacrimi.

Nu aș ști că un bătrân este fericit și că își începe diminețile zâmbind misterios, doar cu gândul la o amintire.

Nu aș vedea că oamenii sunt capabili să se descurce, atunci când nu sunt reguli impuse de culori, de semne... ci doar de zâmbet.

Și nu aș ști, că oriunde în lume, o mamă trebuie să își creeze propriile reguli, atunci când își asumă responsabilitatea unei alte vieți.

Diminețile... despart oameni. Dar seara, ne întâlnim acolo. În fața unei ferestre larg deschise către lumea întreagă. Toți, de peste tot... Miliarde!

Nu, nu suntem dependenți de locul acela. Doar alegem, independent, să fim conectați unii de alții.

Iar dacă aș putea, aș ține apusul în palmă, până a doua zi...

Despre Oameni cu O mare

Nu există o lume perfectă. Nu, nici a mea.

Lumea perfectă este doar o închipuire construită din gânduri și visuri frumoase. Da, ar putea exista! Dacă toți oamenii și-ar dori asta, dacă am gândi toți pentru unul și unul pentru toți.

Unii oameni însă fac lumea mai frumoasă doar pentru că există în ea. Sunt Oameni cu O mare, ce mă fac să sper că binele o să învingă întotdeauna răul, fără a avea nevoie să fie perfect.

Într-o astfel de lume, trăiesc eu. Astfel de Oameni, trăiesc în viața mea.

Sunt oameni care mă fac să mă simt în siguranță. Sunt oameni pe care îi respect și îi admir enorm. Pe unii dintre ei, îi ador pur și simplu.

Sunt oameni pe care nu cred că o să reușesc să îi îmbrățișez pe săturate, niciodată.

Sunt oameni, căroră nici lor nu le-a ieșit totul așa cum au plănuț, dar nu se plâng. Poate că și ei au întâmpinat greutăți, dar și-au continuat drumul cu încredere și curaj. Poate au înaintat înlănțuiți de forțe și legi necunoscute, dar apoi au reușit și au devenit mai puternici. Iar asta, nu i-a făcut să meargă doar cu privirea înainte, infatuați, fără a mai vedea în cale. Ba dimpotrivă, au împărțit binele lor

și cu cei care nu au dobândit în viață aceleași puteri.

Ei sunt oameni care oferă mult, fără a face zgomot în jur și fără a aștepta ceva în schimb. Sunt oameni care au învățat să ierte. Se spune despre ei că au suflet bun. Eu nu cred că AU, eu cred că ei SUNT suflete.

Aș sta ore în șir ascunsă în umbra lor, privindu-i pe furiș, când ei nu știu și când nu îi mai vede nimeni. Să îi surprind așa, pe nepregătite, cu gândurile pe chip, încă de nimeni citite. Cu zâmbetul la vedere, și nu ținându-l singur prin suflet, atunci când se bucură de bucuria celorlalți.

Sunt tăceri care spun povești nesfârșite. Sunt oameni pe care îi simți, fără să îi atingi. Ajunge doar, să dai liniștea mai tare...

*Învățăm câte
ceva de la fiecare*

...și sunt oameni care oferă mult, fără a face zgomot în jur și fără a aștepta ceva în schimb. Sunt oameni care au învățat să lerte. Se spune despre ei că au suflet bun. Eu nu cred că AU, eu cred că ei SUNT suflete.

Aș sta ore în sir ascunsă în umbra lor, privind la ei dintr-un colț și cântând în gând. Să îi surprind așa, pe nepregătite, cu gândurile pe chip, fără de nimeni citite. Cu zâmbetul la vedere, și nu popăind singur prin suflet, atunci când se bucură de bucuria celorlalți.

Sunt tineri care spun povești frumoase. Sunt oameni care...

...și sunt oameni care oferă mult, fără a face zgomot în jur și fără a aștepta ceva în schimb. Sunt oameni care au învățat să lerte. Se spune despre ei că au suflet bun. Eu nu cred că AU, eu cred că ei SUNT suflete.

Aș sta ore în sir ascunsă în umbra lor, privind la ei dintr-un colț și cântând în gând. Să îi surprind așa, pe nepregătite, cu gândurile pe chip, fără de nimeni citite. Cu zâmbetul la vedere, și nu popăind singur prin suflet, atunci când se bucură de bucuria celorlalți.

...și sunt oameni care oferă mult, fără a face zgomot în jur și fără a aștepta ceva în schimb. Sunt oameni care au învățat să lerte. Se spune despre ei că au suflet bun. Eu nu cred că AU, eu cred că ei SUNT suflete.

Aș sta ore în sir ascunsă în umbra lor, privind la ei dintr-un colț și cântând în gând. Să îi surprind așa, pe nepregătite, cu gândurile pe chip, fără de nimeni citite. Cu zâmbetul la vedere, și nu popăind singur prin suflet, atunci când se bucură de bucuria celorlalți.

Viața mi-a arătat că nu pot râde la orice glumă. Dar tot ea m-a învățat și să nu plâng din orice fleac.

Apoi, am învățat împreună să nu ne grăbim. Eu, să nu mă grăbesc să judec oameni, ea, să nu se grăbească să-i întâlnesc la momentul nepotrivit.

Fericirea mi-a arătat ea singură unde să o gădesc... în iubire, dăruire, toleranță, simplitate... zâmbet, ochi, glas de copil. Apoi, m-a învățat să nu urăsc... situații, momente, pe cei din jur.

Recunoștința mi-a arătat, că există în lumea mea oameni pe care nu m-aș putea supăra și pe care nu i-aș putea abandona niciodată. Într-una din lecțiile vieții, am învățat să-i prețuiesc pe cei care se opresc și nu trec mai departe, fie că ești trist, ori fericit.

Timutul mi-a arătat cine îmi sunt adevărații prieteni. Tot el m-a învățat să nu mă încarc negativ, încercând să scap de persoanele invidioase sau rău intenționate. Vei vedea și tu! Acestea se vor retrage singure, când se vor simți depășite și nu vor ști cum să reacționeze în fața bunătății ori a bunului simț.

Amintește-ți să nu le urăști! Apoi, uită să ți le amintești! Răutatea și agresivitatea lor nu au nicio legătură cu tine. Ele vin din nefericire, frustrare, ne-